

Heo con

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”).

Tôi biết mình đã đẩy Heo Con đến giới hạn của sự chịu đựng. Heo Con bước đi cùng tôi trên một con đường, nhưng thực ra chỉ giống như bước một mình. Tôi luôn nói tôi yêu Heo Con nhưng chỉ mang lại cho Heo Con một thứ tình cảm ờ ờ, không sâu sắc, không rõ ràng.

Lúc tôi ghé qua trường Kinh tế chơi, Heo Con háo hức dắt tôi xuống tầng dưới cùng của giảng đường B để xem cái nhà sách mới mở, miệng tíu tít như chim sẻ: “Đi tham quan trường em!” Tham quan - nói cho ra vẻ tao nhã thế thôi chứ thực ra có khi Heo Con và tôi đã đi mòn hết cầu thang trong cái trường này rồi không chừng. Dùng từ thật tùy tiện, Heo Con ấy. Tôi định hỏi “Lại chỗ khí gió nào nữa thế?” nhưng thấy không nỡ làm Heo Con mất hứng nên thôi. Bớt đố phá nhau vài câu thì dễ sống hơn.

Cái “Nhà sách” mà Heo Con nói hóa ra đơn giản đến mức buồn cười. Nằm thông ra canteen trường và ngay cạnh quầy photo nhỏ, đó là một căn phòng xếp những kệ sách sơ sài và có phần xưa cũ. Không khí tạo cảm giác ngột ngạt như mấy cái phòng học bên trường Y của tôi - mấy cái phòng đóng kín cửa mà hồi mới bước chân vào, thẳng bạn tôi móc bọc ra năm trăm đồng cá là người ta dùng chúng để mổ xẻ tử thi. Tôi bảo với Heo Con rằng, lũ sinh viên sẽ không đời nào thèm bén mảng đến đây vì mấy cuốn sách vớ vẩn. Heo Con kéo tôi ra canteen, ấn tôi ngồi xuống ghế, kết luận:

- Đây là một chỗ lý tưởng để học bài đấy chứ. Anh thấy đấy, vừa gần gũi với sách vở vừa mát mẻ, vui nhộn nữa!

Còn kết luận của tôi là: Đừng bao giờ tin lời quảng cáo của bọn con gái, nhất là em nào có vẻ ngây thơ, dễ thương như Heo Con.

Cơ mà ngồi đây cũng không đến nổi tệ, trước mắt có bao nhiêu là người đẹp lướt qua lướt lại. “Nai vàng ngơ ngác” có, cáo già sắc sảo có và “gừng càng già càng cay” cũng có.

Heo Con nhéo tôi một cái vào tay đau gần chết, lầm bầm bảo tôi là đồ đầu óc đen tối. Vâng, bọn con gái có một ý niệm bất di bất dịch: Đã là dân Y thì không có thằng nào trong sáng. Mặc dù bọn tôi cũng chỉ nhìn và suy nghĩ như những thằng sinh viên ngành khác, thậm chí nghiêm túc hơn ấy chứ. Phụ nữ quả là đa nghi và hay vu khống vô tội vạ.

Tôi vừa xoa lấy xoa để chỗ bị Heo Con “hành hạ”, phát biểu ý kiến để đòi lại công bằng cho mình:

- Nay cưng vừa phải thôi nhé, anh nhìn người ta thì em bảo đầu óc đen tối, nhìn em thì em bảo đồ dê xồm, nhìn cảnh vật xung quanh thì em bảo anh bị tự kỷ. Thế rốt cuộc anh phải nhìn cái gì đây?

Heo Con cười tinh ranh, đôi mắt long lanh như hai viên ngọc, nói tinh bơ:

- Nhìn mấy bạn giai trường em kìa! Ai cấm anh đâu!

Láu cá thật.

- Ủ, vậy anh đi thích con trai đây, em đừng có hối hận đấy!

Vừa nói xong câu đó, tôi nhận được từ ông chú già chủ quầy photo một ánh mắt nghiêm trọng đến đáng sợ, giống như muốn gửi vào tia nhìn đó thông điệp “Chừa chú ra nhé!”, làm tôi bỗng dưng muốn khóc.

Heo Con không để tâm, kéo tôi lại chỗ ngồi trước khi tôi bỏ đi thật. Trời nắng nóng gay gắt mà tay Heo Con mát rượi, ướt mồ hôi. Tôi thích bàn tay mềm mại ấy.

Nói thẳng ra là tôi thích Heo Con, rất thích. Nhưng yêu thì có lẽ là không.

Trong mắt bạn bè, Heo Con và tôi là một cặp đẹp đôi, một sự bù trừ hoàn hảo. Heo Con tính tình tốt bụng và hồn nhiên như trẻ con, còn tôi thì...ở phạm trù ngược lại. Chung quy, tôi không phải loại xấu xa gì nhưng cũng chẳng phải người tốt. Giữa hàng đồng con người chen chúc nhau trong ma trận cuộc đời, Heo Con chọn đi chung cùng tôi trên một con đường, đơn giản vì tình yêu bé nhỏ của Heo Con.

Heo Con đã lớn nhưng vẫn mê ăn vặt và uống sữa, bởi thế nên dù có một cái

tên rất đẹp nhưng vẫn được (hay là “bị”) gọi là “Heo Con”. Sữa mỗi buổi sáng một hộp, còn ăn vặt thì tùy hứng, thấy cái gì ngon ngon cũng đòi ăn nhưng chả bao giờ ăn hết, thành ra Heo Con chẳng tăng được cân nào, dáng vẫn đẹp đủ cho nhiều người “gato”. Ôm Heo Con trong lòng, tôi thường đùa rằng người ta nuôi heo không cần chăm sóc nó cũng lớn vèo vèo, còn tôi nuôi heo sắp sạt nghiệp rồi mà chả biết đến bao giờ mới bán được. Heo Con lờm tôi, vẻ mặt giống như trẻ con lúc giận dỗi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Heo Con, chả hiểu sao tôi đã nghĩ Heo Con sẽ là trẻ con suốt đời. Nhưng điều đó không đúng, tất nhiên. Chẳng ai (muốn) làm con nít mãi. Heo Con thì càng không. Heo Con nghĩ đến tương lai trước cả tôi, biết rất nhiều thứ và suy nghĩ có phần người lớn hơn lũ bạn cùng tuổi, thậm chí thực tế đến mức tiêu cực. Có lần làm tình với nhau xong, tôi bảo Heo Con sau này nhất định sẽ lấy Heo Con làm vợ, Heo Con chỉ nằm im trong lòng tôi, chả thèm mở mắt mà thản nhiên đáp:

- Được thế đã tốt.

- Nói như thế anh đang cố lừa đảo em vậy?- Phải công nhận là câu này của tôi có chút mỉa mai.

- Ý em không phải thế.- Heo Con hé mắt nhìn tôi, hàng mi dài chớp khẽ, tôi chưa bao giờ hết thích cái kiểu nhìn mơ màng ấy-Nói chung là mọi việc đều có thể thay đổi mà. Ai mà biết trước chuyện gì sẽ xảy ra?

Tôi nhồm dậy, châm một điếu thuốc trong khi Heo Con đưa mắt nhìn vu vơ lên cái trần nhà màu trắng vô cảm. Tôi không có thói quen hút thuốc nhưng đôi khi lại làm thế, chẳng vì lí do gì cả.

- Ờ ha. Nhỡ ngày mai em bỏ anh để theo một con bé nào đó sang tận Thái Lan, sau đó hai người định cư và sống hạnh phúc mãi mãi thì sao.- Tôi tiếp tục cuộc nói chuyện bằng giọng từng từng.

Heo Con phì cười:

- Em không biến thái như anh! Thôi ngủ đi, đừng hút nữa!

Một điểm tốt nữa của Heo Con: rất hay cười. Người ta thường bảo: Những kẻ

hay cười thường buồn dai hơn bất kì ai. Câu ấy có vẻ đúng trong trường hợp của Heo Con.

Phát hiện ra bản thân không hợp với ngành Tài chính - ngành mà mình đang theo học, Heo Con luôn miệng càu nhàu làm bài tập mà giống như dấn thân vào một cuộc vật lộn. Riết rồi Heo Con đâm ra chán đời, vứt sách vở sang một bên không thèm học nữa. Tôi bảo Heo Con đừng có nhanh nản chí vậy, liền nhận được một câu trả lời khó chịu:

- Dân Y miễn xía vô!

Chẳng biết nghĩ gì mà ngay sau đó, Heo Con lại phì cười, đưa tay vuốt má tôi trong khi vẫn gồi đầu trên quyển sách, dịu giọng:

- Xin lỗi, em đùa đấy.

Miệng nói thế nhưng ánh mắt Heo Con đượm buồn. Tôi thấy Heo Con thật tội, bèn dẹp đồng thí nghiệm sang một bên để giảng bài cho Heo Con, gì chứ mấy môn này tôi không phải loại xuất sắc hay gì đó nhưng đọc qua cũng hiểu được. Chỉ có điều, giảng lui giảng tới tốn bao nhiêu nước bọt mà Heo Con không chịu hiểu, tôi “hồn nhiên” kết một câu:

- Em để quên nào ở nhà rồi à?

Heo Con giận tôi gần một tuần chỉ vì câu nói đó. Không thèm nhìn mặt, gọi không bắt máy, nhắn tin cũng cóc thèm reply. Tôi biết, mình đã động vào lòng tự trọng của Heo Con, dù cho khi nói câu đó, tôi hoàn toàn không có ác ý, chỉ là đùa.

Đùa và đùa. Tôi bao giờ cũng thích đùa và ít khi chịu nghiêm túc, ngay cả với cuộc sống của mình. Thậm chí, mối quan hệ với Heo Con, lúc đầu tôi không nghĩ là sẽ đi xa đến thế.

Lại nói, chuyện giận dỗi của Heo Con rồi cũng được giải quyết, như thế nào thì tôi quên mất rồi. Tôi không có thói quen nhớ những thứ không đáng. Nhiều người vẫn bảo tôi là kẻ vô tâm, vô cảm. Có lẽ họ nói đúng.

Thời gian trôi nhanh như tên bắn. Mùa hè đầu tiên của quãng đời Đại học

lặng lẽ đến. Nỗi buồn của Heo Con theo đó mà kéo dài ra mãi, như nắng vàng vẫn đổ dài đường phố. Loài ve ăn cái gì mà suốt ngày kêu gào thảm thiết trong những tán cây già, rồi còn “tắm” miễn phí cho những đứa ứa lãng mạn đi dạo dưới hàng cây xanh. Cây ngũ sắc trong vườn nhà tôi bắt đầu xuất hiện những hạt nhỏ đen sì, xấu xí. Ghé kí túc xá của thằng bạn chơi, tôi thấy đứa nào đứa nấy cũng ra vẻ ta đây đang chìm vào nỗi buồn mùa hạ, lải nhải toàn những thứ nào là đời sinh viên nhàm chán này nọ, sau này ra trường không biết có kiếm được việc làm không, nhớ mẹ, ...blah blah... Công nhận, bước vào Đại học làm suy nghĩ của con người ta thay đổi quá nhiều, đứa nào cũng có vẻ buồn hơn, và cả toan tính nhiều hơn. Đến là mệt. Tôi thầm hâm mộ Heo Con, buồn nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười, chẳng than vãn hay ngồi tự kỉ lâu.

Tôi cũng có hơi buồn một chút nhưng thấy vô nghĩa quá nên thôi. Rốt cuộc con người bao giờ chẳng phải tiến về phía trước. Ai cũng ủ rú, nuối tiếc quá khứ thì xã hội làm sao phát triển được?

Năm hai bắt đầu, Heo Con lại gồi đầu trên những trang bài tập chi chít công thức lải suất, tay cầm bút chì gỗ vẽ nguệch ngoạc lên trang giấy, mắt mông lung nhìn lá ngũ sắc đung đưa ngoài cửa. Nắng trong veo, những cành ngũ sắc gầy như bị suy dinh dưỡng đan vào nhau thành hình những đường chằng chịt, kiểu giống ai đó ngẫu hứng vẽ lung tung.

- Có khi em phải thi lại ngành khác quá.

Heo Con. Giọng nói vô cảm đến tẻ nhạt ấy khiến tôi ngờ ngợ, hình như Heo Con khác ngày thường.

- Ngành gì?- Tôi vừa chơi “Cut the ropes 2” trên điện thoại vừa hỏi.

- Không biết.

Heo Con đáp cộc lốc. Thế mà bảo thi lại cơ đấy, cưng đùa anh chắc?

- Vậy thì dẹp đi!- Tôi nhìn Heo Con chăm chú, dù có hơi mất lòng nhưng vẫn nói-Thi lại Đại học không phải chuyện chơi, với cả, nhờ em lại không thích ngành mới thì sao?

Heo Con không cãi lại tôi, cũng không sừng cồ lên bỏ về, chỉ im lặng. Màu mắt nâu trong veo, tĩnh lặng như mặt nước hồ không chút sóng gợn. Đó là ánh mắt của người biết cách chấp nhận sự thật nhưng cũng bế tắc nữa. Bế tắc vì chọn sai đường mà không biết làm sao quay lại. Nhưng tôi mặc kệ, vì tôi nghĩ không phải Heo Con không hợp ngành Tài chính, chỉ là bờ ngõ vì môi trường mới, vì cuộc sống mới không còn sôi động, nhiệt huyết như hồi trước, vì tương lai phủ một màn xám xịt như khói. Nhưng rồi đến một lúc nào đó Heo Con sẽ quen với ngành học của mình thôi.

- Ủm...có lẽ anh nói đúng.- Heo Con nói khẽ, rồi nhắm mắt, như kiểu biết phía trước là sai lầm nhưng vẫn phải đến.

Heo Con yêu tôi cũng là một bước đi sai lầm, có lúc tôi đã nghĩ thế, còn thằng bạn thân của Heo Con thì khẳng khẳng cho rằng như thế. Thằng ấy rất ghét tôi. Nói theo phong cách “trí thức” của nó, thì “Heo Con của tao là một tờ giấy trắng, mày biến nó thành một thứ kinh dị”. Điên. Nghĩ thế nhưng tôi cũng không phủ nhận, quen với tôi, Heo Con bớt ngoan, bớt hiền lành, bớt dễ thương, thậm chí có vẻ hư hỏng. Ừ thì thế đấy.

Một ngày đẹp trời, Heo Con đi cắt tóc. Cắt nhưng vẫn dài. Chỉ có điều màu tóc đen tự nhiên giờ biến thành màu nâu xả lạ, uốn gợn gàng và phảng phất mùi hương mới. Heo Con bắt đầu hứng thú với trò sơn móng tay đen và ti ti các thứ điệu đà khác.

Heo Con chuồn học. Heo Con rủ tôi chuồn học. Hai đứa tôi đi chơi khắp nơi, chơi đủ trò quên cả trời đất. Chơi chán thì mua rượu về nhà tôi giải sầu. Cụng ly, uống, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, ôm ấp, hôn hít và làm tình đủ thứ. Sáng hôm sau, Heo Con cũng không buồn về nhà.

Tôi biết, Heo Con chọn cách thay đổi.

Heo Con ham chơi hơn bao giờ hết, tụ tập bạn bè uống rượu, đi chơi xa nhiều ngày, bỏ bê học hành và ăn nói xấc xược,...cứ như một đứa con gái hư hỏng. Tôi hỏi không phải em muốn thi lại Đại học à, Heo Con cười tình rùi “Không quan trọng nữa!”.

Những cuộc gọi cho Heo Con ngày càng âm ỉ trong tiếng nhạc. Những ánh đèn sắc sỡ cứ như có thể bay vào phòng ám tôi qua ống nghe điện thoại.

- Em đang làm cái quái gì thế?

- Đang nói chuyện với anh nè, hỏi hay quá ha!- Tiếng Heo Con cười ngặt nghẽo qua điện thoại, hòa vào tiếng nhạc quán bar làm tôi đâm ra khó chịu.

- Nghiêm túc đấy, em đang ở chỗ nào?

- Thì em đang nghiêm túc quá còn gì. Sao? Muốn gây sự thì để mai, giờ em bận lắm!- Giọng Heo Con lè nhè như người say.

Tôi cúp máy luôn.

Tôi biết mình đã đẩy Heo Con đến giới hạn của sự chịu đựng. Heo Con bước đi cùng tôi trên một con đường, nhưng thực ra chỉ giống như bước một mình. Tôi luôn nói tôi yêu Heo Con nhưng chỉ mang lại cho Heo Con một thứ tình cảm ỡm ờ, không sâu sắc, không rõ ràng. Heo Con lựa chọn đi chung đường với tôi, luôn luôn nghe lời tôi, nhưng khi bước hụt Heo Con lại bị bỏ rơi một mình.

Tháng mười một bắt đầu với những cơn mưa rào lạnh lẽo. Gió đông rét mướt thổi mưa vào làm ướt nhẹp dãy hành lang, những bậc cầu thang dài cũng loang loáng nước. Các lớp học đóng kín cửa, ủ mình trong không gian chật hẹp nhưng ấm áp. Hôm nay Heo Con không đến trường, tôi lại ghé sang Kinh tế chơi, chỉ để nhìn cái ban công tầng hai - chỗ Heo Con vẫn đứng hóng gió những ngày nóng bức, gió mát ùa vào thổi tung mái tóc đen dài, trông Heo Con cười hồn nhiên như trẻ thơ. Cũng góc hành lang ấy những ngày mưa, Heo Con theo thói quen ra đứng nhìn trời ngấm đất, thỉnh thoảng bị mưa tạt ướt, Heo Con phụng phịu cúi đầu đòi tôi phủi nước mưa trên tóc. Hình ảnh ấy đẹp đến mức trở thành một nỗi ám ảnh của riêng tôi.

Tháng mười hai sẽ là mùa thi, cũng là lúc tôi lên mười chín tuổi, Heo Con có còn nhớ?

Đám bạn của Heo Con có vẻ ngơ ngác khi thấy tôi bước vào lớp. Trước kia, Heo Con vẫn thường “dắt” tôi theo cùng học những lúc tôi rảnh rỗi, học lỏm ấy mà. Chúng tôi sẽ ngồi ở gần cuối cái lớp chật ních người và ngồi tán chuyện với đám bạn ồn ào.

- Học môn gì vậy?- Vừa ngồi xuống ghế, tôi vừa hỏi thằng bạn thân của Heo Con.

Năm ngoái, ba chúng tôi vẫn ngồi chung một bàn, nhưng đến hôm nay thằng bạn ấy đã nghỉ chơi với Heo Con, vì không chịu nổi tính khí của Heo Con bấy giờ. Tuy nhiên, hai thằng bọn tôi vẫn nói chuyện với nhau bình thường như thể không có gì xảy ra.

- Tài chính tiền tệ. À không, Tài chính tồi tệ.- Nó cười cười, nhìn tôi như nhìn con thú lạ rập xiếc nào đó vừa rước về.- Phải rồi, Heo Con của mày còn sống không?

Khi nghe câu đó, trong đầu tôi ngập tràn giọng nói láu lỉnh, không trong không đục của Heo Con, nụ cười hiền hòa và có phần ngộ nghĩnh trên gương mặt ngây thơ, cả những lúc Heo Con ngồi nghe giảng nhưng mắt thì lơ đãng nhìn ra ngoài khung cửa sổ lộng gió. Thế giới của Heo Con ồn ào hỗn độn nhưng cũng tĩnh lặng đến nao lòng. Tôi phát hiện ra mình nhớ Heo Con khủng khiếp. Có lẽ bởi, tôi đã yêu Heo Con.

Heo Con đã không còn là Heo Con nữa.

Mèo Xanh.